

Η ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ ΣΕ ΑΣΤΙΚΕΣ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΙΚΕΣ ΥΠΟΘΕΣΕΙΣ

Η Διαμεσολάβηση είναι ένας από τους Εναλλακτικούς - σε σχέση με την Δικαστική Διαδικασία- Τρόπους Επίλυσης Διαφορών. Άλλοι Εναλλακτικοί Τρόποι Επίλυσης Διαφορών είναι η Διαιτησία, η Συμφιλίωση (conciliation), η Επιδίκαση Απαίτησης (adjudication) (οι δυο τελευταίοι είναι γνωστοί, κυρίως, στις χώρες Αγγλοσαξωνικού Δικαίου) και ο Εξωδικαστικός Συμβιβασμός.

Οι Εναλλακτικοί Τρόποι Επίλυσης Διαφορών συναντώνται στην ιστορία πολλών χωρών από αρχαιοτάτων χρόνων. Ενδεικτικά, ας αναφερθούν η Κίνα, όπου η φιλική επίλυση των διαφορών προσβεβύταν ένθερμα από τον Κομφούκιο, τον πέμπτο αιώνα π.Χ., την Ρώμη όπου υπήρχαν και γραπτοί κανόνες Δικαίου, οι οποίοι θεσμοθετούσαν τη Διαιτησία, την Γαλλία, όπου τον δέκατο τρίτο αιώνα, ο Βασιλέας Λουδοβίκος ο ΙΧ, ο μετέπειτα Άγιος Λουδοβίκος, καθόταν κάτω από έναν πλάτανο και δεχόταν σε ακρόαση τους υπηκόους του βοηθώντας τους να λύσουν τις διαφορές, που έφεραν σε γνώση του, καθώς και τα χωριά της Αφρικής, όπου ο Μάγος του χωριού έλυne τις διαφορές με τρόπο αποτελεσματικό.

Να τονίσουμε και την πρώτη υπόθεση στην Ιστορία, η οποία λύθηκε με Διαιτησία και είναι η περίπτωση των δυο γυναικών που «διεκδικούσαν» το ίδιο παιδί και ζητήθηκε από τον Βασιλέα Σολομώντα να αποφασίσει.

Σπουδαία είναι και η πρώτη Διαμεσολάβηση, που φαίνεται να είναι εκείνη, την οποία έκανε η θεά Αθηνά διαμεσολαβώντας αποτελεσματικά στην υπόθεση του Ορέστη, τον οποίο καταδίωκαν οι Ερινύες, παρά την αθώωση του από το Δικαστήριο της Αθήνας.

Η Διαμεσολάβηση είναι προκριτέα, όχι μόνο διότι είναι ταχεία διαδικασία και λιγότερο δαπανηρή από την δικαστική ή την διαιτητική διαδικασία, αλλά κυρίως διότι επιτρέπει να διαφυλαχθούν οι ανθρώπινες σχέσεις με την εξεύρεση από τους ενδιαφερόμενους λύσης, που ικανοποιεί τα πραγματικά συμφέροντα όλων (win-win solution).

Όμως, για να εδραιωθεί η Διαμεσολάβηση απαιτείται εμπεριστατωμένη ενημέρωση τόσο του νομικού κόσμου, όσο και των επιχειρηματιών και των πολιτών εν γενεί, αλλά απαραίτητως και αλλαγή της νοοτροπίας της κοινωνίας, προκειμένου να γίνει

κοινή συνείδηση ότι οι δικαστικές έριδες σπάνια μπορούν να φέρουν αποτελέσματα εξ ίσου καλά με την φιλική επίλυση των διαφορών.

Σε επίπεδο Ευρωπαϊκής Νομοθεσίας, η Διαμεσολάβηση για τις αστικές και εμπορικές διασυνοριακές διαφορές εισήχθη με την Οδηγία 2008/52 του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου, προς την οποία η εσωτερική μας Νομοθεσία ευθυγραμμίστηκε με τον Ν. 3898/16.12.2010, που αφορά, όχι μόνο τις αστικές και εμπορικές διασυνοριακές διαφορές, αλλά και τις ενδοσυνοριακές. Διασυνοριακή είναι η διάφορα όταν όλα τα μέρη δεν κατοικούν στο ίδιο Κράτος, σε αντίθεση με την ενδοσυνοριακή όλα τα μέρη της οποίας κατοικούν στο ίδιο Κράτος

Απαραίτητη προϋπόθεση για να μπορεί να υποβληθεί μια διαφορά σε Διαμεσολάβηση είναι να έχουν τα ενδιαφερόμενα μέρη εξουσία ελεύθερης διάθεσης του αντικείμενου της, δηλαδή να μην ρυθμίζεται το αντικείμενο της διαφοράς από κανόνες αναγκαστικού δικαίου ,όπως ,παραδείγματος χάριν, το διαζύγιο.

Προς το παρόν, τουλάχιστον, διαφορές Διοικητικού και Ποινικού Δικαίου δεν μπορούν υποβληθούν σε Διαμεσολάβηση.

Διάφορες με το Δημόσιο δεν μπορούν να υποβληθούν σε Διαμεσολάβηση όταν η έννομη σχέση, από την οποία προέκυψαν, είναι σχέση στην οποία το Δημόσιο ενήργησε ασκώντας την κρατική εξουσία (acta jure imperii). Αντιθέτως διαφορές του Δημοσίου με ιδιώτες, είτε φυσικά, είτε νομικά πρόσωπα, που απορρέουν από σχέσεις στις οποίες το Δημόσιο ασκεί την διαχειριστική εξουσία του (acta jure gestionis) μπορούν να υπαχθούν σε Διαμεσολάβηση.

ΤΑ ΚΥΡΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΤΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗΣ

A. Ο διαμεσολαβητής **ΔΕΝ ΕΚΔΙΔΕΙ ΑΠΟΦΑΣΗ**. Ο ρόλος του συνίσταται στη διευκόλυνση των μερών να βρουν, εκείνα, την λύση που διασφαλίζει κατά τον καλύτερο τρόπο τα συμφέροντα τους, δηλαδή την λύση την οποία εκείνα θεωρούν την πιο ικανοποιητική για εκείνους. Γι' αυτό και συχνά η Διαμεσολάβηση αποκαλείται «επιβοηθούμενη διαπραγμάτευση».

Στην Διαμεσολάβηση δεν είναι υποχρεωτική η αυστηρή εφαρμογή κανόνων δικαίου, ούτε και είναι υποχρεωτικό να περιοριστεί στην επίλυση της διαφοράς αυτής καθ' αυτής όπως έχει υποβληθεί αρχικά από τα εμπλεκόμενα μέρη, σε αντίθεση με την

δικαστική διαδικασία, όπου το Δικαστήριο δεσμεύεται από το δικόγραφο, που του έχει υποβληθεί και υποχρεούται να κινηθεί αποκλειστικά στα πλαίσια του, αποδεχόμενο η απορρίπτοντας με την απόφαση του, εν όλω η εν μέρει, μόνο τα αιτήματα, που του έχουν υποβληθεί. Γι' αυτό και σε μια δίκη υπάρχει πάντοτε ένας κερδισμένος -έστω και εν μέρει- και ένας ηττημένος - έστω και εν μέρει.

Αντιθέτως, στη Διαμεσολάβηση, είναι δυνατόν τα μέρη να βρουν λύση, η οποία να ικανοποιεί πλήρως και τις δυο πλευρές. Βασικό ρόλο θα παίξει και η λεγόμενη δυνατότητα «διεύρυνσης της πίτας», που υπάρχει ακριβώς λόγω της μη υποχρέωσης αυστηρής εφαρμογής κανόνων δικαίου και της έλλειψης υποχρέωσης περιορισμού στα όρια της συγκεκριμένης διαφοράς. Το πιο γνωστό παράδειγμα ,που αναφέρεται στην διεθνή βιβλιογραφία, είναι εκείνο των πορτοκαλιών, που αποτελούσαν το αντικείμενο της έριδας δυο γειτόνων. Στο κτήμα του ενός ήταν φυτεμένες πορτοκαλιές, πολλά κλαδιά των οποίων επεκτεινότο πάνω από το κτήμα του άλλου, με αποτέλεσμα μεγάλο μέρος των πορτοκαλιών να πέφτει στο κτήμα του δεύτερου. Με την βοήθεια του διαμεσολαβητή αναφάνηκε ότι ο ένας από τους ενδιαφερόμενους ήθελε τα πορτοκάλια για να φτιάχνει η γυναίκα του γλυκό του κουταλιού και να το πωλούν στο μίνι μάρκετ τους, ενώ ο άλλος ήθελε τον καρπό για να τα στύβει και να σερβίρει τον χυμό στην μικρή καφετέρια, που του ανήκε. Ο επίλογος ήταν εύκολος: συμφώνησαν ο ένας να στύβει όλα τα πορτοκάλια (όχι μόνον αυτά που έπεφταν στο κτήμα του) ,να κρατά τον χυμό και να δίνει τις φλούδες στον άλλο. Ένα Δικαστήριο δεν θα ήταν δυνατό να εκδώσει απόφαση με τέτοιο περιεχόμενο.

Εν τούτοις, η γνώση των κανόνων του Δικαίου είναι πολύ χρήσιμη, γι' αυτό και η παρουσία των νομικών παραστατών των μερών είναι απαραίτητη, κυρίως για να επισημαίνουν ενδεχόμενη πρόσκρουση σε κανόνες δημόσιας τάξης και αναγκαστικού δικαίου συμφωνίας, η οποία συζητείται από τα μέρη, οπότε δεν θα είναι εφικτή η εκτέλεσή της, εάν χρειαστεί να εκτελεστεί αναγκαστικά.

Ένας από τους βασικούς στόχους του Διαμεσολαβητή - ίσως ο βασικότερος - είναι να κάνει τους ενδιαφερομένους να εντοπίσουν τα πραγματικά συμφέροντά τους, χωρίς να παραγνωρίζουν τα συμφέροντα και των άλλων μερών, διότι μόνο τότε θα μπορέσουν να απεγκλωβιστούν από την προσκόλλησή τους στις θέσεις τους και να διαπιστώσουν, ενδεχομένως, με την πρόοδο της διαδικασίας της Διαμεσολάβησης ότι

μπορούν να ικανοποιηθούν τα συμφέροντα όλων των μερών, τα οποία μπορεί μεν να είναι διαφορετικά, αλλά όχι απαραίτητα και ασυμβίβαστα.

Β. Οι ενδιαφερόμενοι **προσφεύγουν οικιοθελώς** στην Διαμεσολάβηση, είτε πριν αρχίσουν οποιαδήποτε δικαστική διαδικασία, είτε αφού αρχίσει η δικαστική διαδικασία και μάλιστα σε οποιοδήποτε στάδιο και εάν βρίσκεται αυτή. Η συμφωνία των μερών περί υπαγωγής διαφοράς τους σε Διαμεσολάβηση πρέπει να αποδεικνύεται με έγγραφο.

Το Δικαστήριο, ενώπιον του οποίου είναι εκκρεμής μια αστική ή εμπορική υπόθεση, μπορεί να υποδείξει στα μέρη να προσφύγουν στη Διαμεσολάβηση για να επιλύσουν τη διαφορά τους. Τα μέρη δεν είναι υποχρεωμένα να συμμορφωθούν προς την απόδειξη αυτή του Δικαστηρίου και δεν προβλέπονται κυρώσεις για την μη συμμόρφωση τους με αυτή, για να μην αλλοιωθεί ο οικιοθελής χαρακτήρας της Διαμεσολάβησης, που είναι ένα από τα βασικότερα χαρακτηριστικά της. Εάν τα μέρη συμφωνήσουν και ακολουθήσουν την υπόδειξη του, το Δικαστήριο αναβάλλει υποχρεωτικά την συζήτηση της υπόθεσης σε δικάσιμο μετά από τρεις μήνες και όχι πέραν του εξαμήνου.

Αλλά και η οικιοθελής προσφυγή στην Διαμεσολάβηση αποτελεί λόγο αναστολής της προόδου της δίκης, όταν αρχίσει η διαδικασία της Διαμεσολάβησης.

Γ. Η Διαμεσολάβηση έχει **χαρακτήρα απόλυτα εμπιστευτικό** και πρέπει να διεξάγεται κατά τρόπο που να μην παραβιάζει το **απόρρητο** αυτής, εκτός εάν τα μέρη συμφωνήσουν διαφορετικά. Οι συμμετέχοντες στην διαδικασία της Διαμεσολάβησης δεσμεύονται εγγράφως πριν από την έναρξη της ότι θα τηρήσουν το απόρρητο της διαδικασίας. Μπορούν να επεκτείνουν το απόρρητο και στην συμφωνία, που θα προκύψει μεταξύ τους, εκτός και εάν η κοινολόγηση του περιεχομένου της εν λόγω συμφωνίας είναι απαραίτητη για την εκτέλεσή της.

Ο Ν. 3898/2010 προβλέπει ρητά ότι το Πρακτικό, το οποίο περιέχει την συμφωνία των μερών και υπό την προϋπόθεση ότι αυτή αφορά αξίωση που μπορεί να εκτελεστεί αναγκαστικά, καθίσταται τίτλος εκτελεστός σύμφωνα με το άρθρο 904 παρ. 2 εδ (γ) του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας, με την κατάθεση του στον Γραμματέα του Πρωτοδικείου στην εδαφική περιφέρεια του οποίου διεξήχθη η Διαμεσολάβηση και την περιαφή του με τον εκτελεστήριο τύπο.

Ο Διαμεσολαβητής είναι υποχρεωμένος να προβεί στην κατάθεση του Πρακτικού κατά τα ανωτέρω έστω και αν αυτό του ζητηθεί από ένα μόνο μέρος, χωρίς να απαιτείται ούτε καν η συναίνεση των άλλων μερών. Έτσι, ενδεχόμενη υπαναχώρηση ενός ή περισσότερων μερών δεν παρεμποδίζει την εκτέλεση εις βάρος εκείνου ή εκείνων των μερών που δεν τηρούν την συμφωνία, στην οποία κατέληξαν όλοι μαζί. Αντιθέτως, η πιο πάνω αναφερόμενη Ευρωπαϊκή Οδηγία προβλέπει ότι η εκτελεστότητα της συμφωνίας, που προέκυψε από Διαμεσολάβηση, πρέπει να ζητηθεί είτε από κοινού από όλα τα μέρη, είτε από ένα από αυτά, άλλα με την συναίνεση όλων των υπολοίπων.

Η έννοια της εμπιστευτικότητας έχει πολλαπλές εκφάνσεις, οι σπουδαιότερες από τις οποίες είναι οι ακόλουθες.

Αφενός μεν, όσα λαμβάνουν χώρα κατά την διάρκεια της διαδικασίας δεν επιτρέπεται να κοινοποιηθούν από κανέναν από όσους συμμετείχαν σε αυτήν, άλλα ούτε και να χρησιμοποιηθούν ενώπιον Δικαστηρίου, σε περίπτωση που η Διαμεσολάβηση δεν καταλήξει σε συμφωνία και τα μέρη προσφύγουν δικαστικά. Αφετέρου δε, όσοι συμμετείχαν στη διαδικασία δεν μπορούν να εξεταστούν ως μάρτυρες. Εξαιρέση προβλέπεται σε περίπτωση κατά την οποία η επίκληση στοιχείων που προέκυψαν κατά τη διαδικασία της Διαμεσολάβησης επιβάλλεται από κανόνες δημόσιας τάξης, κυρίως για να εξασφαλισθεί η προστασία ανηλικών ή για να αποφευχθεί ο κίνδυνος να θιγεί η σωματική ακεραιότητα ή η ψυχική υγεία πρόσωπου.

Δ. Η Διαμεσολάβηση είναι μια διαρθρωμένη μεν, αλλά **εύκαμπτη διαδικασία**, με την έννοια ότι δεν διέπεται από τυπικούς κανόνες, γι' αυτό και ο τρόπος και ο ρυθμός διεξαγωγής της διαδικασίας ενδέχεται να διαφέρει κατά περίπτωση, καθορίζεται δε κατόπιν συνεννόησης μεταξύ του Διαμεσολαβητή και των μερών.

Ε. Η Διαμεσολάβηση διατρέχεται από τον κανόνα της **αμεροληψίας του Διαμεσολαβητή** και της **ίσης μεταχείρισης των μερών**. Ο Διαμεσολαβητής προσπαθεί να κερδίσει την εμπιστοσύνη των μερών, δίνοντας σε όλους ίδιες ευκαιρίες έκφρασης και αποφεύγοντας οποιοδήποτε σχόλιο υπέρ η εις βάρος οποιουδήποτε μέρους.

Z. Η Διαμεσολάβηση δεν **είναι δεσμευτική**, με την έννοια ότι οποιαδήποτε μέρος μπορεί να αποχωρήσει όποτε θελήσει από τη διαδικασία. Δεσμευτική είναι μόνον η συμφωνία, που θα εξευρεθεί από τους ενδιαφερομένους και μόνο από την στιγμή που θα υπογραφεί από όλα τα ενδιαφερόμενα μέρη.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Ο ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΗΣ

Σύμφωνα με τον ορισμό που δίδεται από τον Νόμο 3898/2010, «ως Διαμεσολαβητής νοείται τρίτο προς τους διαδίκους πρόσωπο, από το οποίο ζητείται να αναλάβει Διαμεσολάβηση με κατάλληλο, αποτελεσματικό και αμερόληπτο τρόπο, ανεξαρτήτως του τρόπου με τον οποίο ορίστηκε ή ανέλαβε να τελειώσει την εν λόγω Διαμεσολάβηση». Ο Διαμεσολαβητής ορίζεται από τα μέρη ή από τρίτο πρόσωπο της επιλογής τους, συνήθως από ένα Κέντρο Διαμεσολάβησης.

Σύμφωνα με τον Νόμο, για να αποκτήσει κάποιος την ιδιότητα του Διαμεσολαβητή, πρέπει:

i. **Να εκπαιδευτεί** από Φορέα Εκπαίδευσης. Στην Ελλάδα, οι Φορείς εκπαίδευσης είναι αστικές μη κερδοσκοπικές εταιρείες, τις οποίες συνιστούν από κοινού ένας τουλάχιστον Δικηγορικός Σύλλογος και ένα τουλάχιστον από τα Επιμελητήρια της χώρας. Λειτουργούν δε μετά από την χορήγηση σχετικής άδειας από του Υπουργείου Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Σήμερα υπάρχουν στην χώρα μας έξι Φορείς Εκπαίδευσης: του Πειραιά (ΚΕΔΙΠΠ), που είναι ο πρώτος ο οποίος ιδρύθηκε, της Θεσσαλονίκης, της Αθήνας (ΠΡΟΜΗΘΕΑΣ), της Λάρισας, της Αλεξανδρούπολης και της Καβάλας.

ii. **Να πιστοποιηθεί** ως Διαμεσολαβητής από την Επιτροπή Πιστοποίησης Διαμεσολαβητών, η οποία τελεί υπό την εποπτεία του ιδίου ως άνω Υπουργείου, μετά από γραπτές και προφορικές εξετάσεις ενώπιον Επιτροπής Εξετάσεων.

iii. **Να διαπιστευθεί** ως Διαμεσολαβητής από την αρμόδια Υπηρεσία του ως άνω Υπουργείου. Η διαπίστευση είναι απλά μια τυπική διοικητική διατύπωση.

Διαμεσολαβητής εκπαιδευμένος και πιστοποιημένος στην αλλοδαπή, από άλλοδαπο Φορέα Εκπαίδευσης μπορεί να διαπιστευθεί στην Ελλάδα, με τις προϋποθέσεις της με αριθμό 109088/2011 Απόφασης του Υπουργού Δικαιοσύνης, Διαφάνειας και Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων.

Στο Υπουργείο Δικαιοσύνης, υπάρχει Κατάλογος των Διαπιστευμένων Διαμεσολαβητών, από τον οποίο γίνεται η επιλογή του Διαμεσολαβητή σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση.

Με την ίδια πιο πάνω Υπουργική Απόφαση θεσπίστηκε **Κώδικας Δεοντολογίας** των Διαπιστευμένων Διαμεσολαβητών, ο οποίος προβλέπει την επιβολή κυρώσεων σε όσους παραβαίνουν τις υποχρεώσεις, που επιβάλλει ο εν λόγω Κώδικας.

Ο Ν. 3898/2010 προέβλεπε αρχικά ότι ο Διαμεσολαβητής έπρεπε υποχρεωτικά να είναι δικηγόρος. Αυτή η προϋπόθεση ίσχυε μόνο για την διεξαγωγή Διαμεσολαβήσεων σε ενδοσυνοριακές υποθέσεις. Από το έτος 2014, μετά από σχετική τροποποίηση του Νομού, δεν απαιτείται πλέον να είναι δικηγόρος κάποιος για να γίνει Διαμεσολαβητής. Απαιτείται, όμως, να είναι πτυχιούχος ΑΕΙ.

Έξαλλου, η πράξη έχει αποδείξει ότι οι νομικές γνώσεις του Διαμεσολαβητή ελάχιστα θα τον βοηθήσουν στην σωστή διεξαγωγή της Διαμεσολάβησης. Οι καθοριστικές γνώσεις είναι εκείνες που άπτονται της ψυχολογίας, έτσι όπως προσεγγίζονται κατά την εκπαίδευση των υποψηφίων Διαμεσολαβητών και, κυρίως, η ανάπτυξη ενσυναίσθησης, που σημαίνει τη δυνατότητα κατανόησης του άλλου, των προβλημάτων, των αναγκών και των επιδιώξεων του, χωρίς όμως να υπάρχει ταύτιση μαζί του.

ΠΟΙΟ ΤΟ ΚΥΡΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΦΩΝΙΑΣ ΠΟΥ ΠΡΟΚΥΠΤΕΙ ΕΝΔΕΧΟΜΕΝΩΣ ΑΠΟ ΤΗ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΣΗ

Εάν τα μέρη καταλήξουν σε συμφωνία, το κείμενο της περιλαμβάνεται στο Πρακτικό, που συντάσσει ο Διαμεσολαβητής στο τέλος της διαδικασίας και είναι και το μόνο Πρακτικό, που καταρτίζεται κατά τη διαδικασία της Διαμεσολάβησης. Εάν δεν υπάρξει συμφωνία, ο Διαμεσολαβητής το καταγράφει στο εν λόγω Πρακτικό. Εάν το Πρακτικό περιέχει συμφωνία των μερών περί επίλυσης της διαφοράς τους και εάν αυτή είναι δεκτική αναγκαστικής εκτέλεσης, κατατίθεται σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν ανωτέρω και καθίσταται τίτλος εκτελεστός.

Εκτιμάται ότι ο εμπιστευτικής χαρακτήρας της Διαμεσολάβησης και η δυνατότητα άμεσης εκτέλεσης του συμφωνητικού, το οποίο περιέχει την συμφωνία των μερών περί επίλυσης της διαφοράς τους αποτελούν τους δυο βασικούς πόλους έλξης στη Διαμεσολάβηση.

ΕΝ ΕΙΔΕΙ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΟΣ

Δυνατότητα εξωδικαστικής επίλυσης των διαφορών ήταν ανέκαθεν νοητή. Εν πρώτοις τίποτε δεν εμπόδιζε τους ενδιαφερόμενους να προσπαθήσουν, είτε μόνοι τους, είτε με την βοήθεια τρίτου ή τρίτων της εμπιστοσύνης τους, να επιλύσουν διαφορά που είχε προκύψει μεταξύ τους. Άλλα και η ίδια η Νομοθεσία, από καταβολής Αστικού Κώδικα και Κώδικα Πολίτικης Δικονομίας, προβλέπει τον δικαστικό, αλλά και τον εξωδικαστικό συμβιβασμό.

Γιατί, λοιπόν δίνεται τόση έμφαση στη Διαμεσολάβηση;

Δυο είναι οι κυριότεροι κατά την άποψη μας -και όχι μόνο την δική μας- λόγοι:

Αφενός, ο τρίτος που συνδράμει τους ενδιαφερόμενους στην επίλυση της διαφοράς τους, δηλαδή ο Διαμεσολαβητής, είναι ειδικά εκπαιδευμένος και εξ αυτού οι πιθανότητες να συμβάλει αποτελεσματικά στην εξεύρεση λύσης από τους ενδιαφερόμενους στην διάφορα τους είναι αυξημένες.

Αφετέρου, η συμφωνία, στην οποία καταλήγουν, ενδεχομένως, οι ενδιαφερόμενοι με τη διαδικασία της Διαμεσολάβησης, είναι τίτλος εκτελεστός, αυτόματα ουσιαστικά, ενώ η συμφωνία που προκύπτει, ενδεχομένως, από διαβουλεύσεις, διαπραγματεύσεις και προσπάθειες εξεύρεσης συμβιβαστικής λύσης, με την συνδρομή ή μη τρίτου ή τρίτων προσώπων, εκτός διαδικασίας του Ν.3898/2010, είναι απόλυτα σύννομη μεν εάν συντρέχουν οι νόμιμες προϋποθέσεις, δεν αποτελεί όμως αυτοδικαίως τίτλο εκτελεστό. Για να καταστεί τίτλος εκτελεστός, μια τέτοια συμφωνία θα πρέπει να περιβληθεί τον συμβολαιογραφικό τύπο και να περιληφθεί στην σχετική συμβολαιογραφική πράξη ρητός όρος περί του ότι οι συμβαλλόμενοι την κηρύσσουν εκτελεστή ή να υποβληθεί και να επικυρωθεί από αρμόδιο Δικαστήριο. Η πρώτη εκδοχή είναι πολύ δαπανηρή λόγω τελών και δικαιωμάτων, που καταβάλλονται κατά κύριο λόγο στο Δημόσιο. Η δεύτερη εκδοχή προϋποθέτει ότι η υπόθεση εκκρεμεί ήδη ενώπιον Δικαστηρίου.

Το παρόν αποτελεί μια συμπυκνωμένη παρουσίαση της Διαμεσολάβησης. Εννοείται ότι ο θεσμός αυτός αξίζει να διερευνηθεί περαιτέρω, πράγμα που οποίος ενδιαφέρεται μπορεί να επιτύχει ανατρέχοντας στην ελληνική και ξένη βιβλιογραφία, αλλά και θέτοντας ερωτήσεις στον Οργανισμό Προώθησης Εναλλακτικών Μεθόδων Επίλυσης Διαφορών- ΟΠΙΕΜΕΔ (www.opemed.gr).

Κατερίνα Κωτσάκη
Επ. Δικηγόρος
Διαπιστευμένη Διαμεσολαβήτρια - MCiarb
Διαπιστευμένη Εκπαιδύτρια Διαμεσολαβητών
Πρόεδρος της ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΕΝΩΣΗΣ ΔΙΑΜΕΣΟΛΑΒΗΤΩΝ

© Copyright Cathetine Cotsaki 2017